

Kezdő ének: 23. zsoltár 1. verse

Főének: 241. dicséret mind a 4 verse

Ének prédikáció előtt: 154. dicséret 1. verse

Textus: Galata levél 5. rész 22-23. verse: „A Lélek gyümölcse pedig: (...) önmegtartóztatás.”

Kedves Testvéreim!

A mai napon érünk a végére annak a sorozatnak, amit 8 héttel ezelőtt kezdtünk el. A Lélek gyümölcseivel foglalkoztunk, annak különböző szeleteivel, a szeretettől kezdve egészen az önmegtartóztatásig. Olyan belső lelki értékeket vettünk végig, amiknek látható módon is hatása van az életünkben. Sőt, nemcsak a mi életünkre van hatása, hanem mások életére is. Így került elénk a mai napra az önmegtartóztatás. Más szavakkal visszaadva ez nem más, mint önfegyelem, önuralom, amiről a keresztelő alkalmával is szó volt.

Ahogy végiggondoltam ezt a fogalmat, arra jutottam, hogy igazából ez az, amit egészen kisgyerekkorunktól gyakorlunk. Legyen önuralmunk arra, hogy ne sírjunk minden apróság miatt. Aztán ne verekedjünk össze azzal a gyerekkel, akinek éppen ugyanaz a játék kell, mint nekünk. Tudjunk végigülni 45 percet az iskolában, aztán legyen fegyelmünk a tanuláshoz, a munkához. Az életünk arról szól, hogy folyamatosan önuralmat, önfegyelmet gyakorlunk. Szinte mindig valamilyen korlátok között mozgunk és szükség van az önuralomra, hogy ezek között a korlátok között maradjunk.

Azt ugyanis érzékeljük, hogy ezek a korlátok, határok azért vesznek körül minket, hogy megvédjék az életünket. Sajnos az elmúlt napok eseményei ismét azt bizonyítják, hogy a határok be nem tartása hogyan vezethet. A török puccskísérlet, vagy éppen Nizzai terrortámadás mind jelzi, hogy hiába vannak sokan, akik önuralommal alkalmazkodnak a határokhöz, hogyha mások mindezzel nem törődnek.

Ilyen helyzetekben pedig előtörnek az indulatok. A megrázó fényképeket látva írják a kommentezők, hogy ki kell irtani minden terroristát. De vajon akkor nem ugyanazt tesszük, mint amit most látunk? Nem a bosszú, nem az indulatok szabadon engedése a megoldás, bármennyire is felháborító, elszomorító, elkésztő mindaz, amit látunk, hanem bármennyire is nehéz, mégis az önmegtartóztatás az egyetlen járható út.

Pontosan azért írja itt Pál apostol, hogy a Lélek gyümölcse pedig az önmegtartóztatás, mert egészen egyszerűen ez saját erőből nem megy. Nem tudjuk megtenni azt, hogy a kitörő indulatainkat újra mederbe szorítsuk. Ehhez van szükségünk Isten segítségére, az Ő lecsendesítő erejére. Nem egyszer éltem már meg azt, hogy amikor akár a fáradtság, akár bármi más miatt tomboltak az indulataim, akkor egy imádság, egy kis Isten előtti elcsendesedés milyen sokat segített. Sikerült önuralmat gyakorolnom, sikerült visszatartanom azt, amit korábban nem tudtam megtenni.

Ahhoz tudom ezt hasonlítani, mint amikor egy patak, vagy folyó hatalmas esőzés, vagy hirtelen olvadás után kilép a medréből. A folyó nem tudja a vizét visszaszorítani a mederbe, viszont az ember homokzsákokkal, vagy mobilgáttal tud védekezni, és így a víz nem árasztja el a városokat. Mind a mai napig előttem van az összefogásnak az ereje, amikor néhány éve a magas vízállással tetőző Dunát itt Magyarországon sikerült a medrében tartani. A Duna mindezt nem tudta volna megtenni. Amikor a mi indulataink a medrükben maradnak, az bizony nem a mi érdemünk, hanem Isten különleges ajándéka.

Nagyon egyszerű lenne azonban a képlet, hogyha az önmegtartóztatásnál csak arról beszélünk, hogy a negatív érzéseket visszatartjuk. Arról is szól mindez, hogy semmit nem engedünk a szabadjára. Akinek önuralma van, annál nincsen kontrollvesztett állapot. Ismét csak az elmúlt napok eseményei adták elélem a kérdést, hogy az elszabaduló vágyak vajon nem tudnak ugyanannyit ártani, mint az elszabaduló indulatok? Amíg az indulatokról nem lehet pozitívan beszélni, hiszen azok minden esetben ártanak, addig a szerelem, vagy az örömteli társaság lehet jó. Mégis ha elszabadulnak az események, vagyis elveszítik a korlátjukat, akkor a jó dolog is lehet fájó, egész életet megkeserítő.

Jézus Krisztus követője, ahogyan Pál apostol is mondta, mindenben önmegtartóztató. Akár a negatív indulatokról beszélünk, akár az alapvetően pozitív dolgokról. Emiatt gondolják sokan, teljesen tévesen, hogy a keresztyén ember igazából nem is tudja élvezni az életet. A kérdést mindig felteszem, hogy miért ne tudná? A Mindenható azért adott kereteket, hogy azon belül éljük meg életünk minden pozitívumát. Adta a házasságot, a férfi és a nő kapcsolatára. Adta a nevetést, hogy egy-egy társaságban jól érezhessük magunkat. Adta az alkoholt, hogy azzal élve még azokon a helyeken is legyen mit inni, ahol a víz esetleg szennyezett. Nem azzal van tehát a baj, amivel élünk, hanem azzal, ahogyan élünk vele.

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben. 2016. július 17-én.

Az önmegtartóztatás nem más, mint az Istentől megkapott keretek megtartása. Ettől kezdve pedig már nem is magamról beszélek, nem is arról, hogy én mit tudok megtenni, hogy én mire tudok odafigyelni, hanem arról van szó, hogy ismerem-e azokat a kereteket, amiket Isten adott, és hajlandó vagyok-e azokhoz igazodni?

A felolvasott igeszakaszban Pál apostol a sportolóhoz hasonlította a Krisztus követő életet. Ahogyan a sportoló lemond nagyon sok mindenről azért, hogy az eredményeket elérje, úgy van ezzel a hívő ember is. A pénteki napon egy birkózó Európa-bajnokkal volt interjú a rádióban és ő mondta el, hogy mennyire kemény volt a fogyasztás a mérlegelés előtt. Volt olyan edzése, hogy több mint 3 kilót fogyott, hogy az 52 kilogrammos határ alá kerüljön. A sort pedig folytathatjuk a többi sportággal kapcsolatban is. Van, aki minden nap hajnalban kel, hogy az uszodában az edzésen részt vegyen, a másik hetente több 100 kilométert kerékpározik, hogy az eredménye megfelelő legyen. A sportoló pedig nem azt eszik, amit akar, nem úgy táplálkozik, ahogyan eszébe jut, hanem ahogyan az a leginkább megfelelő. Mindent alárendel a céljának, hogy ha lehet, akkor egyszer olimpiai bajnok lehessen.

Kedves Testvéreim! Számunkra is van egy ilyen cél, mégpedig az, hogy elérhessük az örök életet, a mennyi hazát. Az olyan ember tudja ezt megtenni, aki a lelkében edzett, aki hajlandó mindent alárendelni ennek a célnak. A sportolók mindenben önmegtartóztatóak, azért, hogy bajnokok lehessenek. Mi is mindenben önuralommal rendelkezők lehetünk, hogy bejussunk majd az örök célba.

Az önmegtartóztató élet, erős és hatalmas élet. Nem azért, mert mi erősek vagyunk, nem azért, mert annyira nagy a hitünk, hanem azért, mert Jézus hatalma alatt vagyunk. A Lélek gyümölcse az önmegtartóztatás. Ezen az úton tartson meg minket a biztatás: „aki pedig versenyben vesz részt, mindenben önmegtartóztató: azok azért, hogy elhervadó koszorút nyerjenek, mi pedig azért, hogy hervadhatatlant”. (1Kor. 9.25) ***Ámen!***

Záró ének: 200. dicséret mind a 6 verse